

Sí, exigim equitat!

Són freqüents les reclamacions acompanyades de picabaralles entre veïns, pobles i ciutats, això és el dia a dia de les formacions polítiques. Aquesta manera de fer aboca al desprestigi i, encara més lamentablement, a la ineficiència i al malbaratament de recursos públics.

En trobem exemples cada dia als mitjans de comunicació. El més pràctic seria dialogar sobre què ens fa falta i com hi podem arribar, amb la premissa que cal trobar un acord. En el món dels negocis hi ha una expressió que equipara pactar amb una situació en què tothom hi guanya, i s'utilitza l'anglicisme *win-win*. La realitat, però, ens ensenya que en un bon acord tothom ha de cedir en alguna de les seves pretensions.

Potser el primer pas seria fixar què volem. En l'àmbit de la salut, probablement ens posaríem d'acord a desitjar l'equitat d'accés als serveis sanitaris, és a dir, que tothom tingui les mateixes oportunitats, independentment del poder adquisitiu o de la condició social.

Ara bé, cal tenir present que equitat i igualtat poden semblar el mateix, però no ho són. En salut importen el nostre codi genètic, el lloc i les condicions en què vivim, i també un factor inevitable de bona o mala sort.

M'ha agradat un article de Sisco La-

hosa, portaveu de la plataforma per un nou hospital a les Terres de l'Ebre, on reclama a la Generalitat de Catalunya criteris equitatius a l'hora de prendre decisions en salut. No entén per què el terreny del nou hospital de Tortosa l'ha de pagar l'Ajuntament, mentre que en el cas de l'Hospital Clínic és la Generalitat qui n'assumeix el cost. Fa servir, amb encert, el concepte d'equitat per reivindicar el nou equipament.

Una altra demanda d'equitat l'han formulada els ajuntaments de Tarragona, Reus, Valls, Tortosa... que reclamen disposar de tractament de l'ictus les 24 hores del dia durant tot l'any, igual que els ciutadans de Barcelona o Girona.

Un cop assolit l'acord sobre el "què", hauríem de deixar pas als tècnics en salut i als economistes perquè planifiquin "el com" de manera eficaç i eficient, és a dir, que realment funcioni i amb els recursos disponibles.

A les regions sanitàries de Tarragona i de les Terres de l'Ebre, gairebé la totalitat del sistema sanitari —tant l'atenció primària com els hospitals— està finançada amb diners públics. Fora bo saber si els recursos que es destinen al seu funcionament per habitant segueixen els criteris d'equitat que cal aplicar i que els planificadors en salut coneixen bé: l'edat de la població, la morbiditat associada, el nivell socioeconòmic, el

Roger Pla

metge i cirurgià

nivell de formació, la densitat poblacional, la distància al punt de servei...

Tots aquests criteris s'han de fer servir sota un lideratge polític que ha de decidir entre el model d'una piscina olímpica a cada poble o el de garantir que tothom pugui practicar la natació; entre un hospital universitari d'alta tecnologia a cada ciutat o assegurar que tots els ciutadans tinguem les mateixes oportunitats de ser tractats si ens possem malalts, visquem on visquem.

I, enmig de tot això, cal ser conscients que els serveis públics costen diners —i no pocs— i que una de les característiques de les societats democràtiques és la responsabilitat a l'hora de pagar impostos i la transparència en saber com els utilitzen els nostres representants.

Jo m'apunto a poder nedar, encara que hagi d'anar a la piscina d'un altre poble.